

O scrisoare despre ora de adorare

Dragă frate! Ieri a sosit scrisoarea dumneavoastră și a fost bine-venită. Tema, despre care vorbiți, mi-a mișcat și mie mult timp inima. Această temă a trezit în mine simțăminte adânci, dar nu știu dacă le voi putea exprima clar. Am trăit ore de adunare care se numără printre cele mai prețioase amintiri, deoarece s-a putut vedea și simți prezența Aceluia pentru Numele Căruia eram adunați. Îmi amintesc de o strângere laolaltă când duhul adorării ne-a umplut așa de mult, încât în timpul intonării unei cântări de adorare vocile au amuțit una după alta, iar la sfârșit s-au mai auzit numai două. Inimile au fost așa de pline, încât emoția nu a mai putut fi stăpânită. Câteodată însă părăsim sala și ora de adorare cu un sentiment de dezamăgire. Desigur, „am savurat“ strângerea laolaltă și am fost zidiți. Dar a lipsit ceva și acest ceva a fost ceea ce I s-a convenit lui Dumnezeu și pe care nu l-am adus. E greu de exprimat în cuvinte, dar nu e greu de simțit sau de recunoscut. Dacă unui buchet de flori îi lipsește parfumul, pe care ochiul nu-l receptează, frumusețea florilor oferită ochiului nu poate compensa pierderea.

În continuare doresc să-mi exprim gândurile despre adorare și despre adunarea de duminică dimineața. Cred că ele corespund Cuvântului Său. Nu o să citez versete, ci las la aprecierea dumneavoastră, dacă vă interesează aceste gânduri, să adăugați mirosul plăcut — mirosul celor patru „mirodenii nobile“, care erau numai pentru Dumnezeu — al amestecului care nu trebuie să-l facem pentru noi, ci care este „sfânt Domnului“ (Exod 30.34-38). Rețineți: noi preparăm amestecul pentru El. Desigur, este vorba de proslăvitul și veșnicul nostru Domn Isus, propriul Fiul al lui Dumnezeu. Când preotul pune pe focul luat de pe altarul de aramă mirodenia (amestec aromat, pisat mărunț și care era ars pe altarul de aur, aproape de intrare), atunci se ridică mirosul de tămâie.

Transpuneți imaginea în noțiuni nou-testamentale și veți avea esențialul răspunsului la întrebarea dumneavoastră. Sper ca restul scrisorii să lămurească aceasta. Permiteți-mi să enumăr mai întâi câteva noțiuni. Încep cu latura noastră, cu apropierea noastră de Dumnezeu. Înainte de momentul întoarcerii noastre la Dumnezeu, „totul a fost de la noi“ și nimic din Dumnezeu. După ce am fost „născuți din nou“, avem diferite nevoi și cerem ceea ce ne lipsește. Aceasta înseamnă că *ne rugăm*. Apoi, când harul Său inundă și vedem cum dragostea Sa ia aminte la necazurile noastre, *mulțumim* pentru dovezile de har primite. Când Îl cunoaștem tot mai bine prin Duhul Sfânt pe Dumnezeu, Tatăl Fiului, privim măreția și slava Sa, slava creației, și Îl *preamărim*. Dar există ceva mai înălțător; prin sângele lui Isus, ne aflăm conștienți în Locul Preasfânt, stăm în fața lui Dumnezeu. Ne plecăm înaintea Lui (cuvântul „adorare“ înseamnă în primul rând o plecare a genunchiului sau o cădere la pământ; vezi Matei 2.11), ne plecăm în fața a ceea ce este El în Sine. El nostru este uitat și astfel nici nu cerem, nici nu mulțumim, ci Îl înălțăm pe El, Îl *adorăm*! Aceasta va fi preocuparea noastră fericită în cer. Aici, în slăbiciune, rămâne mai mult ceva dorit decât ceva realizat. Aici, adorarea noastră este amestecată cu proslăvirea, care i se aseamănă mult, și deseori și cu gânduri referitoare la noi, la ceea ce a făcut El pentru noi. Astfel mulțumim sau, și de mai mică valoare, aducem cereri. Dacă gândurile noastre sunt adunate, vom putea deosebi una de alta. Crucea (altarul de aramă) este temelia. Preotul trebuia să se apropie de altar ca să ia foc (aceasta este judecata unui Dumnezeu sfânt asupra păcatului, pe care Fiul Său, Mântuitorul nostru, l-a purtat). Pe sfințenia Sa fără cusur poate fi pus focul, deasupra tămâia, al cărei miros plăcut este partea lui Dumnezeu. În ziua cea mare a Ispășirii (Levitic 16), când marele preot mergea dincolo de perdea cu mâinile pline de mirodenie pisată (mâinile pline vorbesc despre consacrare), norul, care se ridică, îl ocrotea de judecata Sfântului lui Israel, în timp ce îl reprezenta pe Israel în fața Domnului Său. Toate acestea trebuie doar să le aplicăm la adunarea de dimineața. Ne strângem laolaltă spre aducerea-aminte a Domnului Isus. Semnele care stau în fața noastră ne îndreaptă inima spre El. Pâinea și vinul sunt simboluri ale trupului și ale sângelui Său. El a luat pâinea și paharul, a frânt pâinea și le-a dat-o ucenicilor, apoi le-a dat paharul și le-a spus să-l împartă între ei. Aceste acțiuni ne amintesc nu numai de Domnul Isus ca Persoană, ci mâncarea pâinii și băutul vinului ne prezintă moartea Sa; astfel, cina Domnului este amintirea Mântuitorului nostru, a

Domnului nostru Isus în moartea Sa. Acesta este gândul călăuzitor al străngerii laolaltă și nimic nu trebuie să-l tulbure sau să-l întunece.

Dar a gândi la moartea Sa înseamnă și a lega de aceasta scopul și rezultatele, și anume atât cele cu privire la Dumnezeu, cât și cele referitoare la noi. Am putea face ceva mai bun decât a-L urma pe Domnul în Psalmul 22 și 102? El a suferit sub mâna lui Dumnezeu, dar L-a proslăvit, L-a laudat în mijlocul Adunării. Rezultatele finale vor fi descoperite abia în domnia Sa peste pământ și în binecuvântarea națiunilor.

Pentru strângerea laolaltă nu ne sunt date nici un fel de rânduiești în afară de învățăturile generale din Faptele Apostolilor 20 și din 1 Corinteni 14. De aceea simțul nostru duhovnicesc trebuie să fie treaz și gata să facă ceea ce este potrivit, „cum se cuvine și cu ordine“.

Dacă avem în fața ochilor scopul străngerii laolaltă, dacă suntem conștienți de prezența Sa nevăzută și suntem supuși Duhului Său (mă refer la fiecare persoană prezentă), vom fi strânși la ora stabilită și Îl vom aștepta pe Domnul. Adunarea va preamări sau va adora printr-o cântare comună de adorare sau prin exprimarea cu glas tare a adorării prin câte un frate.

Evangelhia harului Său — chiar dacă este nespuse de prețioasă — nu ne va preocupa acum gândurile. Nu vom simți nici o lipsă, nici o necesitate. Inima va fi plină, preaplină; de aceea adunarea va trebui să laude sau să adore fie în tăcere, fie în cuvinte. Acolo va fi numai „o inimă, un suflet“ în proslăvirea lui Dumnezeu. Domnul Isus va sta în fața noastră: persoana Sa, moartea Sa. „Măinile noastre vor fi pline“ cu El, „amestec aromat, pisat mărunt“ (înțelegerea unuia poate fi mai mare decât a altuia, dar aceasta nu are importanță acum). Aici nu e vorba de cât pot eu asimila de la El, ci de faptul că sunt plin, oricât de mică ar fi capacitatea mea. Sfântul în vârstă, experimentat, care a umblat mulți ani cu Domnul Isus și Îl cunoaște din părtășie strânsă, „părintele“ în Hristos este plin; dar și „copilașul“, care abia și-a început calea cu El, este plin. Nu e vorba de capacitate; El este cel care umple fiecare volum, fie mare, fie mic. O, ce mult dorește inima să fie acum într-o astfel de adunare! Poate exista o rânduială, o prescripție pentru acțiunea într-o astfel de adunare? O cântare de laudă, o voce care exprimă adorarea adunării, un fragment din Cuvântul Său prețios care ne face să savurăm tot mai mult siguranța prezenței Sale, toate acestea pot preceda sau nu realizarea singurei acțiuni pentru care ne-am strâns. Atunci, noi, întreaga adunare vom aduce mulțumire, care va fi exprimată de un frate. Nu știu cine va fi; dacă va fi printre noi un frate înzestrat, trebuie să aștepte cel mai mult, pentru ca să nu împiedice Duhul Sfânt în alegerea vorbitorului.

Dacă îi este lăsată Duhului Sfânt acțiune deplină în adunare, atunci El ne va prezenta acea latură a lui Isus care tocmai se potrivește, pentru că nu Îl putem privi dintr-o dată în toate slăvile Sale. Atunci, cântarea, citatele biblice și adorarea adunării, totul va fi în concordanță cu obiectul ales. Nu este necesară nici o rânduială precedentă, ci numai o așteptare adevărată a Lui. Apoi, cuvântul — dacă se vorbește la sfârșit — spre zidire sau îndemnare, nu va indispuce nici o inimă. Dar pentru că este o strângere laolaltă pentru Dumnezeu, nu este nici loc, nici timp pentru exercitarea darurilor și cu atât mai puțin pentru o predică lungă.

Dacă expunerea mea a fost corectă, nu vom cădea pe făgașul unui șablon. Nu există nici o regulă, dacă trebuie să ne adresăm Tatălui sau Fiului la Masa Domnului; Duhul lui Dumnezeu să călăuzească aceasta cum vrea El. Există o singură regulă: supunerea față de Duhul! Atunci, toate lucrurile se vor petrece „cum se cuvine și cu ordine“. El îi va folosi pe aceia pe care i-a ales El, Dumnezeu va fi adorat, gândurile noastre vor fi preocupate cu Domnul Isus, iar Duhul va părăsi locul cu simțământul că a savurat un gust anticipat al cerului.

Dar rareori este o astfel de adunare, căci, dacă este numai unul care nu este acordat „tonului“ Duhului, armonia este tulburată, ba chiar poate fi distrusă; mai ales dacă respectivul participă deschis: propune o cântare nepotrivită, citește un fragment nepotrivit din Cuvântul lui Dumnezeu sau se roagă, deoarece nu poate adora. Ce va face atunci adoratorul? Nimic, decât să-și liniștească sufletul în răbdare, să-l aducă la unison dacă poate; și dacă nu poate, să rămână singur înaintea lui Dumnezeu.

Legăți prin dragostea lui Hristos,
A. Miller